

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Penelope Douglas

Punk 57

Copyright © 2016 Penelope Douglas

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

PANK 57

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

PENELOPI DAGLAS

Stela

Sadržaj

AŽURIRAJTE ME

PLEJLISTA

- „Bad Girlfriend” – Teori of a Dedmen
- „Bleed It Out” – Linkin Park
- „Blow Me (One Last Kiss)” – Pink
- „Colors” – Holzi
- „Dirty Little Secret” – Ol-Amerikan Ridžekts
- „Do You Know Who You Are?” – Atriju
- „Happy Song” – Bring mi d Horajzon
- „I Think We’re Alone Now” – Tifani
- „Lose Yourself” – Eminem
- „Love the Way You Lie” – Eminem
- „More Human Than Human” – Vajt Zombi
- „Mudshovel” – Stejnd
- „Sk8er Boi” – Avril Lavinj
- „So Cold” – Brejking Bendžamin
- „Square Hammer” – Goust
- „Stupid Girl” – Garbidž
- „True Friends” – Bring mi d Horajzon
- „Where’d You Go” – Fort Majnor
- „Wildest Dreams” – Tejlor Swift

POSVETA

Za Kler i Bendera
I sve što bi se dogodilo u ponedjeljak ujutru...

1.

MIŠA

Dragi Mišo,

Jesam li ti ikada otkrila svoju najveću tajnu?

I ne, ne gledam „Mame tinejdžerke” kao ti. Samo probaj to da porekneš. Čoveče, znam da ne moraš da sediš sa sestrom dok gleda. Dovoljno je velika da sama gleda TV.

Ne, u stvari, ovo je mnogo gore i pomalo mi je neprijatno da ti kažem. Ali mislim da ljudi treba da se oslobađaju negativnih osećanja. Samo jednom, može?

Vidiš, u školi ima jedna devojka. Znaš tu vrstu. Navijačica, popularna, dobija sve što poželi... Mrzim što moram to da priznam, posebno tebi, ali nekada davno želela sam da budem ona.

Jednim delom i dalje želim.

Ti bi je baš mrzeo. Ona je sve što ne podnosimo. Podla, uobražena, površna... Znaš, devojka kojoj je potreban oporavak ako joj se neka misao predugo zadrži u glavi? Ja sam uvek bila fascinirana njome.

I nemoj da prevrćeš očima. Osećam da to radiš.

Samo... Uprkos svim njenim odvratnim osobinama, ona nikada nije sama. Kapiraš?

Nekako joj zavidim na tome. Dobro, baš joj zavidim.

Gadno je biti sam, biti na mestu prepunom ljudi i osećati da te ne žele tu. Kao da si na žurki na koju nisi pozvan. Niko ne zna ni kako se zoveš. Nikoga i ne zanima. Nikoga nije briga.

Da li ti se smeju? Pričaju o tebi? Podsmevaju ti se kao da bi njihov savršeni svet bio mnogo bolji da te nema da im kvariš pogled?

Žele li samo da shvatiš već jednom i odeš?

Ja se često tako osećam.

Znam da je patetično želeći mesto među drugim ljudima, i znam da ćeš reći da je bolje biti sam i biti u pravu nego stajati u gomili i grešiti, ali... I dalje stalno imam tu potrebu. Da li se ti nekad tako osećaš?

Pitam se oseća li se navijačica tako. Kad muzika prestane i svi odu kući? Kad dan prođe, a ona nema s kim da se zabavlja? Kad skine šminku i prestane da glumi hrabrost, da li demoni koje krije duboko u sebi počinju da se poigravaju s njom kad u blizini nikog drugog nema?

Mislim da se njoj to ne događa. Narcisi nikada nisu nesigurni, zar ne?

To sigurno prija.

Zazvoni mi telefon na centralnoj konzoli kamioneta i skrećem pogled s Rajeninog pisma samo da bih video da mi stiže još jedna poruka.

Dođavola! Baš kasnim.

Momci se bez sumnje pitaju gde sam dosad, a do skladišta imam još dvadeset minuta vožnje. Zašto nisam nevidljivi basista koji nikoga ne zanima?

Ponovo blenem u njene reči, dok mi u glavi odzvanja rečenica. *Kad skine šminku i prestane da glumi hrabrost...*

Te reči su me zaista pogodile kad sam prvi put pročitao ovo pismo pre nekoliko godina. I sto puta od tada. Kako uspeva s tako malo reči da kaže tako mnogo?

Vraćam se da pročitam poslednji deo. Iako već znam kako se pismo završava, volim njen stav i način na koji mi izmami osmeh.

Dobro, izvini. Upravo sam napravila pauzu za Fejsbuk, pa se sada osećam bolje. Nisam sigurna kad sam se pretvorila u takvog idiota, ali drago mi je što sve to trpiš.

Idemo dalje.

Dakle, samo da razjasnimo nešto iz poslednje rasprave, Kajlo Ren NIJE beba. Razumeš? Mlad je, impulsivan i u srodstvu sa Anakinom i Lukom Skajvokerom. Naravno da kuka! Zašto te to čudi? On će se iskupiti. Smem da se kladim. Kaži samo u šta.

Dobro, sad moram da idem. Samo još da ti odgovorim na pitanje, ona pesma koju si mi poslao prošli put zvuči sjajno. Samo nastavi, jedva čekam da pročitam celu.

*Laku noć. Dobro si radio danas. Naspavaj se.
Najverovatnije ću prestati da ti pišem ujutru,
Rajen*

Smejem se njenoj aluziji na film *Princeza nevesta*. Tako završava pisma već sedam godina. Prve godine smo morali da se dopisujemo zbog projekta u petom razredu, kad su se učenici iz njenog odeljenja spojili sa učenicima iz mog.

Samo, mi po završetku školske godine nismo prestali iako živimo manje od 50 kilometara jedno od drugog, a sada imamo i *Fejsbuk*, nastavili smo sa ovom vrstom komunikacije jer to naš odnos čini posebnim.

I ne gledam *Mame tinejdžerke*. Moja sedamnaestogodišnja sestra to gleda, a ja sam se zeznuo. Jednom! Nisam siguran zašto sam to rekao Rajen. Jebiga, baš i nisam morao da joj dam materijal za zadirkivanje.

Ponovo savijem papir na kojem je ispisano pismo, čije pohabane ivice prete da će se pocepati ako ga samo još jednom otvorim i pročitam. Mnogo toga se promenilo u našim pismima za sve ove godine. Teme o kojima pišemo i zbog kojih se

prepiremo, njen rukopis... Rukopis joj se menjao, u početku odajući krupne, neuvežbane pokrete devojčice koja je tek naučila pisana slova, da bi se dosad pretvorio u sigurne, samouverene poteze žene koja zna šta hoće.

Ali papir se nikada ne menja. Čak ni srebrno mastilo koje koristi. Kad ugledam njene crne kovertu u gomili pošte na kuhinjskom pultu, uvek osetim blagi nalet adrenalina.

Kad sam ubacio papir u kasetu, među još nekoliko omiljenih pisama od nje, uzimam olovku i naslanjam je na svesku koja mi leži u krilu.

„Pokaži hrabrost, oči i usta istakni”, mrmljam sebi u bradu dok pišem po papiru, „pocepano zalepi, malo farbe namakni.”

Zastajem i razmišljam, zubima se poigravajući pirsingom na donjoj usni. „Malo ovde”, promrmljam, dok mi se u glavi vrte stihovi, „da podočnjake smirim, i rumenila na obraze da laži širim.”

Brzo zapisujem reči, škrobotine su jedva vidljive u mraku automobila.

Ponovo čujem zvuk telefona i odustajem. „Dobro”, zarežim, poželevši da proklete poruke prestanu da stižu. Zar moje kolege iz benda ne mogu da budu domaćini na žurki bez mene pet minuta?

Ponovo stavljam hemijsku olovku na papir, pokušavajući da dovršim misao, ali zastajem pretražujući mozak. Šta je, dođavola, bilo sledeće? *Malo ovde da podočnjake smirim...*

Zatvorim oči i neprestano ponavljam stih u sebi, pokušavajući da se setim ostatka.

Uzdahnem. Sranje, pobeglo mi je.

Jebiga.

Začepim hemijsku i bacam i nju i beležnicu na suvozačko sedište svog *raptora*.

Razmišljam o njenoj poslednjoj rečenici. *Samo kaži u šta, ha?*

Pa Rajen, šta kažeš na telefonski poziv? Da ti prvi put čujem glas?

Ali ne. Rajen želi da zadrži naše prijateljstvo ovakvim kakvo jeste. Na kraju krajeva, funkcioniše. Zašto bismo nešto menjali i rizikovali da ga izgubimo?

I u pravu je, valjda. Šta ako joj čujem glas, pa mi pisma postanu manje posebna? Kroz reči uspevam da zamislim njenu ličnost. To bi se promenilo da čujem kako zvuči.

Ali šta ako čujem njen glas i dopadne mi se? Šta ako me zvuk njenog smeha ili daha preko telefona budu proganjali koliko i reči, pa poželim još?

Već sam dovoljno opsednut njenim pismima. Zbog toga sedim u svom kamionetu na praznom parkingu i ponovo iščitavam jedno od njih. Pisma su inspiracija za moje pesme.

Ona je moja muza i dosad to sigurno već zna. Godinama mi pomaže u pisanju tako što čita tekstove koje joj šaljem.

Telefon zvoni, spuštam pogled i ugledam Dejnovo ime.

S mukom uzdišem i uzimam ga u ruku: „Šta je?”

„Gde si?”

„Dolazim.” Pokrećem kamionet i ubacujem u brzinu.

„Ne, opet sediš na nekom parkingu i pišeš tekstove, zar ne?”

Prevrćem očima i završavam razgovor, bacajući telefon na suvozačko sedište.

Vožnja mi pomaže da razmišljam. Ne treba da mi pomera dupe samo zato što ne mogu da se obuzdam kad mi neka ideja padne na pamet.

Izašavši na ulicu nagazim gas i uputim se van grada prema starom skladištu. Naš bend organizuje igru potrage kako bismo za nekoliko meseci prikupili novac za letnju turneju i iako sam mislio da je trebalo samo da organizujemo neke svirke – možda da se udružimo s nekoliko drugih lokalnih bendova – Dejn je mislio da će nešto drugačije privući više ljudi.

Pretpostavljam da ćemo videti da li je u pravu.

Oštra februarska hladnoća probija mi se kroz kapuljaču, pa uključim grejanje i duga svetla, dobro obasjavši tamu pred sobom.

Ovo je put ka Falkon Velu, gde živi Rajen. Ako nastavim proći ću pored skladišta, skretanja za Lagunu – napušteni zabavni park – i na kraju stići u njen grad. Otkako imam dozvolu mnogo puta sam bio u iskušenju da se odvezem tamo, obuzimala me je radoznalost, ali nikada nisam otišao. Kao što sam rekao, ne вреди rizikovati da izgubimo ono što imamo. Osim ako i ona ne pristane.

Naginjem se do suvozačkog sedišta i sklanjam beležnicu i ostale papire tražeći sat. Juče sam ga tu ostavio dok sam prao kamionet, a to je jedna od retkih stvari na koje pazim jer je porodično nasleđstvo.

Na neki način.

Nalazim ga i, ne puštajući volan, na ruku stavljam crni kaiš od antilopa na kojem je sat. Pripadao je dedi pre nego što ga je na venčanju mojih roditelja predao mom ocu kako bi ga dobio njihov prvorodeni sin. Otac ga se konačno odrekao prošle godine, samo da bih shvatio da je izgubio originalni sat s tog kaiša. Stari *Jaeger-LeCoultre* sat, koji je u porodici osamdeset godina.

A ja ću ga naći. Ali do tada sam zaglavljen s ovim sranjem koje stoji na kaišu mog dede.

Završim sa stavljanjem kaiša i podižem pogled, ugledavši nešto na putu ispred sebe.

Približivši se, razaznajem siluetu koja se kreće pored puta, plavi rep, crni sako i poznate neonsko-plave patike za trčanje.

Mora da me zajebevaš. U pičku materinu.

Svetlost farova pada preko leđa moje sestre, osvetljavajući je u mrkloj noći. Stišavam muziku dok ona baca pogled preko ramena, konačno primetivši da nekoga ima.

Lakne joj kad vidi da sam to ja, pa se nasmeši i nastavi da trči.

Jebote, ima i slušalice. *Sjajne mere predostrožnosti, Eni.* Usporavam, spuštam prozor na suvozačkoj strani i zaustavljam se pored nje. „Jesi li svesna kako izgledaš?” – urlam, besno stežući volan. „Kao mamac za serijske ubice!”

Tiho se nasmejavi, odmahuje glavom i ubrzava, primoravajući i mene da to uradim. „A znaš li ti gde smo?”, raspravlja se. „Na putu između Tander Beja i Falkon Vela. Ovde nikada nikoga nema. Sve je u redu.” Podiže obrvu. „A ti zvučiš kao tata.”

Mrštim se, sa gađenjem. „Prvo”, kažem, „*ja sam* ovde, tako da nije da nema nikoga. I drugo, ne odmahuj mi glavom samo zato što si jedino ti dovoljno glupa da noću džogiraš usred nedodije, a ja ne želim da te neko siluje i ubije. I treće, to ti nije trebalo. Ne zvučim kao tata, pa ne udaraj tako nisko. Nije lepo.” A zatim povičem: „Sad ulazi u prokleti kamionet.”

Ona opet odmahuje glavom. Baš kao i Rajen, voli da me za-dirkuje.

Eni mi je jedina sestra i, uprkos mom neslavnom odnosu s tatom, nas dvoje se odlično slažemo.

Nastavlja da trči, teško dišući, a ja primećujem njene pododčnjake i upale obraze. Obuzima me želja da je prekorim, ali se suzdržavam. Previše radi i jedva spava.

„Hajde”, kažem joj, postajući sve nestrpljiviji. „Ozbiljno, nemam vremena za ovo.”

„Pa šta onda radiš ovde?”

Pogledam prema praznom putu kako bih bio siguran da sam u svojoj traci. „Idem na onu noćnu igru potrage. Moram da se pojavim tamo. Zašto ti nisi na nekoj osvetljenoj stazi u parku, gde bi bila sigurna uz dvadeset drugih džogera?”

„Prestani da me čuvaš.”

„Prestani da praviš usrane gluposti”, uzvraćam.

Mislim, šta dođavola ona misli? Dovoljno je užasno biti sam ovde danju, ali noću?

Ja sam godinu dana stariji, maturiraću u maju, ali obično je ona ta koja je odgovorna.

To me je podsetilo: „Hej, jesi li mi ti jutros uzela 60 dolara iz novčanika?”

Primetio sam da ih nema, a juče sam podigao novac. Nisam ga potrošio, a ovo je treći put da mi nestaje gotovina.

Ona namešta tužan izraz lica desetogodišnjeg deteta, za koji zna da deluje na mene. „Kupovala sam nešto za projekat iz fizike, a ti nikada ne troliš novac. Šteta da propadne.”

Prevrcem očima.

Zna da može jednostavno da traži još novca od oca. Eni je njegov anđeo i daje joj sve što poželi.

Ali kako da se naljutim na nju? Ona izlazi i zaista je srećna klinka. Učiniću sve samo da bude još srećnija, valjda.

Široko se osmehuje, verovatno videvši da popuštam, pa se saginje, hvata se za okvir prozora i penje na stepenik ispod vrata. „Možeš li da mi doneseš bezalkoholno pivo?”, pita. „*Le-deno* bezalkoholno pivo, kad kreneš kući iz skladišta? Jer oboje znamo da ćeš tamo ostati samo pet minuta, osim ako ne naiđeš na neku zgodnu devojkicu koja će te inspirisati na druženje, zar ne?”

Smejem se u sebi. Smaračica.

„Važi.” Klimam glavom. „Uđi u kola i kreni sa mnom do benzinske pumpe. Šta misliš o tome?”

„I neke karamele”, dodaje, ignorišući moj zahtev. „Ili bilo šta za žvakanje.” Zatim skoči sa stepenika i brzim korakom se udaljava od mene, niz ulicu.

„Eni!” Stiskam gas, sustižući je. „Odmah.”

Gleda u mene i cokće: „Mišo, moj auto je tu!” Pokazuje ispred: „Vidi.”

Zagledam se dalje niz put i vidim da je u pravu. Njen plavi *mini-kuper* stoji sa strane i čeka je.

„Vidimo se kod kuće”, kaže.

„Završila si s trčanjem?”

„Da.” Spušta glavu i dramatično klimne. „Vidimo se kad se vratiš kući. Donesi mi bezalkoholno pivo i bombone.”

Uputim joj šaljivi osmeh. „Voleo bih da mogu, ali nemam novca.”

„Imaš novac u centralnoj konzoli”, odgovara mi. „Ne pretvaraj se da ne ostavljaš kusur svuda, umesto da sve stavljaš na svoje mesto. Kladim se da imaš sto dolara po celom kamionetu.”

Frknem. Da, to sam ja. Loš stariji brat koji ne rasprema za sobom i jede štapiće s mocarelom za doručak.

Stiskam gas i krećem dalje, ali čujem urlik iza sebe.

„I malo začinjenog čipsa!”

Vidim je u retrovizoru, stavila je ruke oko usta i viče. Dva-put pritiskam sirenu, stavivši joj do znanja da sam je čuo, i ubrzavam, zaustavljajući se ispred njenog automobila.

Vidim u ogledalu kako odmahuje glavom, kao da sam naporan jer neću da odem dok ne uđe u auto.

Žao mi je, ali je tako. Ne ostavljam svoju lepu, sedamnaestogodišnju sestru na mračnom putu u deset sati uveče.

Vadi ključeve iz džepa, otključava vrata i mahne mi pre nego što uđe. Kad sam video da se farovi uključuju, ponovo ubacujem u brzinu i konačno krećem.

Stiskam gas i zavalim se u svom sedištu, krenuvši putem prema napuštenom magacinu. Njeni farovi u retrovizoru nestaju mi iz vida dok prelazim preko manjeg brda, a ja počinjem da brinem. Ne izgleda dobro. Ne verujem da je bolesna, ali bleđa je i deluje umorno.

Samo idi kući i lezi u krevet, Eni. Prestani da ustaješ u 4.30 i naspavaj se već jednom.

Od nas dvoje ona je savršena. Odličan učenik, zvezda školskog odbojkaškog tima, trener softbola za devojčice, a da ne pominjem sekcije i dodatne projekte koje prihvata...

Zidovi moje spavaće sobe prekriveni su posterima i crnim flomasterom jer svuda pišem tekstove. Njeni zidovi prekriveni su policama s trofejima, medaljama i nagradama.

Kad bi svi imali barem delić njene energije.

Silazim na makadamski put, skrenem nekoliko puta i pred sobom ugledam čistinu, okruženu tamnim drvećem. Preda mnom je ogromna zgrada, visoka i impozantna. Prozori su uglavnom razbijeni i već unutra razabiram svetla i senke ljudi koji se kreću.

Mislim da su se ovde nekada proizvodile cipele ili nešto slično, ali kada je Tander Bej postao imućna, bogata zajednica, proizvodnja je preseljena u grad kako bi buka i zagađenje bili što dalje od krhkih ušiju i nosa ovdašnjih stanovnika.

Međutim iako propada, skladište se još koristi. Logorske vatre, žurke, Đavolja noć... Sad je to prostor za lumpovanje, a večeras je naš.

Kad se uparkiram izlazim iz kamioneta i zaključavam ga, više misleći na Rajenina pisma i svoje beleške nego na novčanik u konzoli.

Hodam do ulaza, ali kad sam ušao ne zaustavljam se da bih pogledao oko sebe. Svira *Square Hammer* od grupe Goust dok se provlačim kroz gomilu i probijam se do ugla, gde znam da ću pronaći ostale momke. Uvek zauzmu ta mesta kad ovde pravimo žurku.

„Mišo!”, neko me doziva.

Podižem pogled i klimanjem glave pozdravljam momka koji s prijateljima stoji pored stuba. Ali nastavljam. Tapšu me po leđima, nekoliko ljudi me pozdravlja, ali uglavnom vidim

da se svi kreću i smeh im nadjačava muziku dok osvetljavaju prostor ekranima telefona i fotografiju se unaokolo.

Valjda je Dejn bio u pravu. Izgleda da se događaj svima sviđa.

Momci su tačno tamo gde sam znao da će biti, sede na naslonjačima u uglu. Dejn radi na *ajpedu*, verovatno onlajn vodi ovaj događaj. Na sebi ima majicu i bermude sa džepovima, što uvek nosi, bez obzira na temperaturu napolju. Lotus vezuje crnu kosu u rep dok razgovara s nekoliko devojaka, a Malkolm primiće bong¹ ustima i pali fitilj, dok mu kovrdžava smeđa kosa pokriva bez sumnje zakrvavljene oči.

Sjajno.

„Dobro, tu sam.” Saginjem se do stola, uzimam kablove za gitaru, od kojih jedan leži u prolivenom piću, i bacam ih na kauč. „Gde da idem?”

„Šta misliš?”, odbrusi bubnjar Malkolm. Dim mu se izliva iz usta dok glavom pokazuje na gomilu iza mene. „Žele tebe, lepi. Idi, promuvaj se.” Bacam pogled preko ramena mršteći se: „Aha, neću.” Jedno je da ustanem i pevam ili sviram gitaru. Tada imam posao i znam šta da radim.

Ali ovo? Da zabavljam ljude koje ne poznajem da bih prikupio novac? Treba nam gotovina, a ja imam različite talente, ali razgovor nije jedan od njih. Ja se ne muvam.

„Ja ću biti obezbeđenje”, kažem im.

„Ne treba nam obezbeđenje.” Dejn ustaje sa stalno prisutnim nagoveštajem osmeha na licu. „Vidi ovo mesto. Sve je sjajno.” Priđe mi i oboje se okrenemo da pogledamo gomilu. „Opusti se i idi pričaj s nekim. Ovde ima mnogo lepih devojaka.”

Prekrstim ruke na grudima. *Možda.* Ali ne zadržavam se dugo večeras. Ta pesma mi je još uvek u glavi i želim da je završim.

1 Posuda za konzumiranje marihuane slična nargilama. (Prim. prev.)

Dejn i ja posmatramo gomilu i vidim ljude koji sa sobom nose kartice koje su pokupili na vratima. Svako od njih ima različite zadatke koje treba obaviti za igru potrage.

Fotografiši piramidu od šest osoba.

Fotografiši muškarca s karminom.

Fotografiši sebe u poljupcu s nepoznatom osobom.

A onda neki od zadataka postaju malo bezobrazniji.

Moraju da postave fotografije na *Fejsbuk*, označe stranicu našeg benda, a mi ćemo odabrati slučajnog pobjednika koji će osvojiti... nešto. Zaboravio sam. Nisam obraćao pažnju.

Svako mora da kupi kartu da bi ušao, ali pošto je bar pun, očigledno – po tome kako izgleda – nije bilo teško privući masu i navesti ih da plate. Barmeni bi trebalo sve da legitimizuju, ali znam da je to proseravanje. Ovde svi piju i to im prolazi.

„Kako si?“, pita Dejn. „Opet te smara ćale?“

„Dobro sam.“

Zastaje i znam da želi da izvuče još nešto, ali odustaje. „Trebalo je da povedeš Eni. Ovo bi joj se svidelo.“

„Nema šanse.“ Smejem se, miris trave mi se uvlači u nozdre. „Moja sestra je zabranjena. Kapiraš?“

„Hej, ništa nisam rekao.“ Pravi se nevešt, sa drskim osmehom na licu. „Samo mislim da mnogo radi i da bi joj prijalo malo zabave.“

„Zabave – da. Nevolje – ne“, ispravljam ga. „Eni je na pravom putu i ne trebaju joj smetnje. Pred njom je budućnost.“

„A pred tobom nije?“

Osećam njegov pogled na sebi, kao da me izaziva. Nisam to rekao, zar ne?

Dejn ne nastavlja odmah, verovatno se pitajući hoću li odgovoriti, ali je na kraju samo promenio temu.

„U redu, gledaj ovo”, kaže, naginjući se bliže, ispruživši *ajped*. „Četiri stotine pedeset i osam ljudi se već prijavilo. Objavljuju se video-snimci i fotografije, stotine oznaka, a ljudi puštaju i *lajvove* na svojim profilima... Ovo je ispalo bolje nego što sam mislio. Već se isplati što smo se eksponirali. Naši *jutjub* video-snimci večeras imaju četvorostruko više pregleda.”

Bacam pogled na ekran, primećujući ime našeg benda s mnogo slika na početnoj strani. Čaše se podižu u vazduh, devojke se osmehuju, a ima i video-snimaka iz skladišta koji se vrte dok on skroluje.

„Dobro si to odradio.” Ponovo gledam po skladištu. „Izgleda da da smo skrpile turneju.”

Moram to da mu priznam. Svi se zabavljaju, a mi zarađujemo.

„Svrati sutra”, kažem mu. „Hoću da isprobam neke tekstove.”

„Dobro”, odgovara on. „Sad mi učini uslugu i opusti se, molim te. Izgledaš kao da si na šahovskom turniru.”

Uputim mu prekoran pogled i otmem *ajped* iz ruku, pustivši ga da se vrati momcima.

Malo se promuvam, skrolujući po ekranu dok hodam, i prepoznajem mnogo imena školskih i drugih drugova koji su se pojavili da nas podrže. Osećam blagi miris dima malih logorskih vatri dok proučavam sliku tipa kome je neko na čelu markerom napisao reč KONJ. Devojka to pokazuje, iznenađeno pozirajući pred kamerom s rukom na ustima. Iznad slike piše: *Pronašla sam konja!*

Smejem se. Naravno, neke od zadataka, poput fotografisanja s konjem, nije moguće obaviti ako niste zaista kreativni. Bravo za nju.

Postoji zilion slika i video-snimaka i ne znam kako će Dejn sutra razvrstati sva ova sranja. Iako, koliko ga znam, pobednik

uopšte neće biti odabran slučajno i pošteno. On će prosto odabrati najlepšu devojku s fotografija.

Skrolujući dalje uočim video-zapis koji se vrti i gledam kako devojka uzima točilicu sa šanka, okreće je uvis, odmakne od sebe i iz nje prska. Voda prska uvis, a zatim pada natrag, kao vodoskok.

Izvodi kratak seksi plesni pokret i smeje se u kameru. „Stojim u fontani!”, uzvikuje, a grudi samo što joj ne ispadnu iz majice bez rukava.

Iz majice bez rukava koju nosi po prohladnom februarском vremenu u Novoj Engleskoj.

Ali onda joj jedan od barmena uzima točilicu iz ruke i vraća je na mesto za šankom, iznervirano je pogledavši.

Sa druge strane kamere čujem tihi smeh.

Devojka u majici bez rukava poseže za telefonom. „Dobro, to je bilo ponižavajuće. Daj mi to. Moram da sredim video pre nego što ga objavim.”

„Ovaj, uh”, zadirkuje ženski glas iza kamere dok se povlači.

Ali devojka u majici bez rukava ide za njom, cvileći: „Rajen!” A onda čujem smeh i video se završava.

Stojim tu, zagledan u *ajped*, dok mi srce u grudima postepeno sve jače lupa. Rajen?

Devojka iza kamere zove se Rajen?

Ne, nije ona. Nemoguće je. Verovatno gomile devojaka nose to ime. Ona ne bi bila ovde.

Ipak, gledam video i pogled mi privuku imena na vrhu objave. Označila je bend i još nekoliko ljudi, ali onda pogledam ime osobe koja ga je objavila.

Rajen Trevarou.

Ispravljam se, grudi mi se podižu i spuštaju dok uzbuđeno dišem.

Oh, bože.

Sranje! Odmah podižem pogled, ne mogu da se uzdržim od proučavanja gomile, zagledam se u svako lice.

Svaka od ovih devojaka mogla bi da bude ona. *Ona je ovde? Šta dođavola?*

Ponovo pogledam u *ajped* i oklevajući prelazim prstom preko njenog imena.

Poznajem je sedam godina, ali nikada joj nisam video lice. Ako je sada potražim, nema povratka.

Ali ona je ovde. Ne mogu da je ne potražim. Ne kad znam da mi je možda nadohvat ruke.

To bi bilo previše tražiti od bilo koga.

I nikada nismo obećali jedno drugom da se nećemo tražiti na Fejsbuku. Samo smo rekli da nećemo komunicirati na društvenim mrežama. Koliko znam, tražila me je. Možda me traži baš sada, znajući u kom bendu sviram i da je ovo naš događaj. Možda je zato ovde.

Jebi ga. Ukucam njeno ime i ukočim se na mestu dok se učitava profil.

A onda ugledam nju.

Pojavljuje se njena slika, osećam kako mi se želudac grči i prestajem da dišem.

Jebote.

Vitka ramena ispod duge, svetlosmeđe kose. Lice u obliku srca, s punim ružičastim usnama i odvažnim pogledom u jarkoplavim očima. Blistava koža i zgodno telo.

Makar koliko ja vidim.

Zabacim glavu unazad i duboko udahnem. *Jebi se, Rajen Trevarou.*

Lagala me je.

Nije baš lagala, ali sam iz njenih pisama stekao utisak da ne izgleda ovako.

Zamišljao sam štreberku s naočarima i ljubičastim pramenovima u kosi, koja nosi majicu *Ratova zvezda*.

Ponovo gledam u njenu sliku, pogled mi klizi niz leđa, gde joj se koža nazire kroz šare seksi košulje, dok preko ramena gleda u kameru. Osećam kako gorim i brzo pretražujem njen profil u potrazi za nekim – bilo kakvim – dokazom da to nije ona.

Molim te da ovo nije istina. Molim te, samo budi slatka, zbunjena, stidljiva i onakva kakvu te volim već sedam godina. Ne komplikuj sve svojom privlačnošću.

Ali sve je tu. Sve ukazuje da je to Rajen. Moja Rajen!

Prijavljivanje u *Galou*, njenoj omiljenoj piceriji, pesme koje sluša, filmovi koje gleda i sve objavljeno s najnovije verzije *ajfona* – koji voli više od svega što ima.

Sranje.

Isključujem Dejnov *ajped* i počinjem da zaobilazim ljude dok se provlačim kroz gomilu. Grejači zagrevaju hladan vazduh, a ja prolazim pored vatre i osećam miris pečenog belog sleza. Muzika iz zvučnika trešti sa svih strana, a ja stežem zube pokušavajući da umirim srce.

Prilazim šanku i odlažem *ajped*, okrećem se i prekrstim ruke na grudima. *Samo ostani tu*. Ako je došla da me vidi, naći će me. Ako nije, onda... Šta? Samo da pustim?

„Zdravo.”

Brzo podižem pogled i ostajem bez daha. Devojka iz „fontane” s video-snimka stoji preda mnom, nekoliko metara dalje.

A pored nje...

Pogled mi je prikovan za Rajen i znam da je njena prijateljica upravo progovorila, ali nije me briga. Rajen tiho stoji uz nju, pomalo škiljeći, oklevajući da me pogleda.

Kosa joj je duga i ravna – nije uvijena kao na fotografiji na *Fejsbuku* – a na sebi ima crni džemper spuštenih ramena i uske farmerke, koje su gotovo potpuno pocepane. Kroz poderotine joj se vide butine.

Rajen. Moja Rajen. Stiskam pesnice ispod ruku, napet sam. Ona ne progovara. Da li zna ko sam?

Čujem kako se njena drugarica nakašlja i trepćem, dovukavši pogled ka njoj, pa konačno odgovaram. „Zdravo.”

Devojka iz fontane naginje glavu prema meni. „Potreban mi je poljubac”, kaže mi ozbiljno.

Jedva dišem, toliko svestan Rajeninog prisustva da me boli.

„Sada?”, pitam, primetivši kako se njena duga, tamna kosa prosipa oko šala koji nosi sa sivom majicom bez rukava. Ledenjeno je ovde.

Pokazuje svoju karticu. „Da, to mi je zadatak.”

A onda me odmerava pogledom dok joj na usnama titra osmeh. Pretpostavljam da to znači da želi da je ja poljubim?

Korakne ka meni, ali pre nego što se previše približi izvadim joj karticu iz ruke i pogledam. „Smešno. Ne vidim to ovde”, kažem, i vraćam karticu.

„Radim to za nju”, objašnjava mi, bacivši pogled ka svojoj prijateljici. „Ona je stidljiva.”

„Izbirljiva sam”, uzvraća Rajen i ponovo usmeravam pogled ka njoj, a njen lakomisleni odgovor me nervira.

Prkosno izbacila glavu, zagledavši mi se pravo u oči.

Znači li to da nisam dostojan? Vidi, vidi... prikrivam osmeh.

„Lajla!”, viče neko u blizini. „Dolazi ovamo!”

Rajenina drugarica okreće glavu prema grupi ljudi s leve strane i smeje se onome što rade. Onda je to sigurno Lajla.

Ona se okreće prema meni. „Odmah se vraćam.” Kao da me je briga. „Samo te molim da je poljubiš. Treba joj to.” A onda primeti da je Rajen ljutito gleda i okreće se prema meni, objašnjavajući: „Mislim, zbog zadatka.”

Odlazi smejući se. Skoro da očekujem da Rajen krene za njom, ali ona to ne čini.

Sad smo ostali sami.

Obliva me hladan znoj, gledam u Rajen. Ne uspevamo da prevaziđemo neprijatnu tišinu.

Zašto ništa ne govori? Mora da zna ko sam. Naravno, ne zna da sam nedavno osnovao bend jer sam želeo da je iznenadim pravom, starinskom demo-trakom kad za nekoliko meseci budemo maturirali, ali gotovo da je nemoguće biti nevidljiv ovih dana. Naša imena i slike nalaze se na našoj *Fejsbuk* stranici i karticama pored ulaza. Zajebrava li se sa mnom?

Ona menja stav i vidim kako joj se grudi nadimaju jer teško diše, kao da čeka da nešto kažem. Pošto ne progovaram, ona uzdiše i spušta pogled na svoju karticu. „Takođe mi treba fotografija na kojoj s nekim jedem nešto u *Maza i Lunja* stilu.”

Ruke su mi i dalje prekrštene na grudima i gledam u nju. Nastaviće sa ovom šaradom?

„Ili...”, nastavlja, pomalo iznervirano, verovatno zato što ne odgovaram. „Treba mi slika sa slikom slike. Šta god to značilo.”

Ćutim, počinjem da gubim živce jer se ponaša nerazumno. *Sedam godina, lutka, i ovako želiš da se upoznamo?*

Odmahuje glavom, ponašajući se kao da sam ja taj koji je nepristojan. „Dobro, nema veze.” I okreće se da ode.

„Čekaj!”, viče neko.

Dejn trči za Rajen, zaustavlja je, a zatim mi prilazi, tiho me prekorevajući, „Čoveče, zašto je gledaš kao da ti je ošamarila baku? Jebote.”

Okreće se nazad prema Rajen i osmehuje se. „Hej, kako si?”

Pogledam, ali samo na trenutak. Zar zaista ne zna ko sam?

Pretpostavljam da ovde ima mnogo ljudi koji nisu čuli za nas. Nismo ništa posebno i ovo je verovatno jedini događaj u radijusu od 80 kilometara, pa zašto ne bi bila ovde, makar samo zato što nema šta drugo da radi?

Možda ona nema predstavu da trenutno stoji ispred Miše Lera, momka kome piše pisma od svoje jedanaeste godine.

„Kako se zoveš?“, pita je Dejn.

Ona se okreće i ljutito gleda ka meni, što jasno ukazuje na to da je sada podigla gard. Zahvaljujući meni. „Rajen“, odgovara. „Ti?“

„Dejn.“ A onda se okreće prema meni. „A ovo je...“ Ali ja pružam ruku, lagano ga kucnuvši u stomak.

Ne. Ne ovako.

Rajen to primeti i mršti se, verovatno pitajući se u čemu je moj problem.

„Živiš u Falkon Velu?“, nastavlja Dejn, prihvativši moj znak i promenivši temu.

„Da.“

On klima glavom, pa oboje nastavljaju da stoje ćuteći.

„Dobro, pa...“, Dejn pljesne rukama. „Čuo sam da ste rekli da treba da pojedеш nešto u *Maza i Lunja* stilu?“

Ne čekajući njen odgovor, pruža ruku preko šanka i kopa po posudama s voćem za dekoraciju.

Podiže krišku limuna, a Rajen se trgne. „Limun?“

„Tako je veći izazov“, izaziva je.

Ali ona odmahuje glavom.

„Dobro, čekaj“, nagovara je, a ja i dalje gledam, ne mogavši da odvojim pogled dok pokušavam da obradim informaciju da je ovo Rajen.

Tanki prsti koji su mi napisali pet stotina osamdeset i dva pisma. Brada koju znam da šminka kako bi prikrila mali ožiljak koji je dobila prilikom pada na klizanju kad je imala osam godina. Kosa za koju mi je rekla da je svake večeri vezuje jer, kaže, nema ničeg goreg od buđenja s kosom u ustima.

Imao sam šest devojaka i sve sam ih znao deset puta manje nego što znam ovu devojku.

A ona stvarno nema pojma...

Dejn se vraća sa drvenim ražnjićem na čijem je vrhu pečeni beli slez iz jedne od vatri.

Prilazi i pruža mi ga. „Sarađuj, molim te.”

A onda se okreće prema njoj i uzima njen telefon. „Hajde. Ja ću slikati.”

Rajenin razigrani pogled skrene ka meni i odmah se smrkne jer očigledno ne želi da jede sa mnom u *Maza i Lunja* stilu.

Ali ne odstupa i ne glumi stidljivost. Privlači barsku stolicu i penje se na prečku kako bi bila viša. Nije niska, ali sam sa svojih 182 cm viši od nje. Nagnuvši se otvorenih usana, gleda me u oči, a moje srce divlja. Svim silama se trudim da ne pružim ruke i ne dodirnem je.

Ali ona se zaustavlja. „Krećem ka tebi otvorenih usta”, ističe. „Moraš da mi pokažeš da to želiš.”

I ne mogu da se uzdržim. Na usnama mi se pojavljuje blagi smešak.

Jebote, ona je seksi.

Nisam to očekivao.

Saginjem se. Podignem beli slez i otvorim usta, gledajući je u oči dok se oboje naginjemo i grizemo, zastavši na trenutak da Dejn napravi fotografiju. I ona mene gleda u oči, a na usnama osećam njen dah, dok joj se grudi podižu i spuštaju.

Gorim, a kad se ona nagne da odgrize, usnom okrzne moju, pa zastenjemo.

Povlačim se, progutavši ceo komad. *Sranje*.

Žvaće komadić belog sleza, oblizujući se, dok silazi sa stolice. „Hvala.”

Klimam glavom. Osećam Dejnov pogled na sebi i siguran sam da zna da nešto nije u redu. Bacam ražnjić na šank i susrećem se s njegovim pogledom. Izveštačeno se ceri.

Seronja.

Pa dobro. Svideo mi se beli slez, Dejne. Voleo bih da ih poje-dem desetak s njom. Možda još neću žuriti kući.

Telefon mi vibrira u džepu, vadim ga i ugledam sestrino ime. Pritiskam *Ignore*. Verovatno se pita gde sam s njenim grickalicama. Pozvaću je za minut.

„Pa...”, kaže Dejn. „Sve ove slike koje objavljuješ na strani-ci... nemaš dečka koji će nam praviti problem, zar ne?”

Ukočim se. Rajen nema dečka. Rekla bi mi.

„Ma”, odgovara, „zna da ne može da me drži vezanu.”

Dejn se smeje, a ja stojim i slušam.

„Ne, nemam dečka”, konačno odgovara ozbiljno.

„Teško mi je da poverujem...”

„A i ne tražim ga”, prekida ga. „Jednom sam imala jednog, a to treba kupati, hraniti i šetati...”

„Pa šta se dogodilo?”, pita Dejn.

Ona sleže ramenima. „Spustila sam standarde. Očigledno previše. Posle toga sam postala izbirljiva.”

„Ispunjava li iko standarde?”

„Jedan dečko.” Prostreli me pogledom, a zatim ponovo po-gleda u Dejna. „Ali uopšte ga nisam upoznala.”

Jedan dečko. Samo jedan dečko ispunjava standarde. Misli li to na mene?

Telefon mi ponovo zavibrira i pružam ruku u džep, utiša-vajući ga.

Pogledam uvis i vidim mnogo bliceva i primetim ljude koji se slikaju ispred grafita na zidu sa desne strane.

Prilazim i uzimam joj telefon, iznenadivši je. Obilazim je, uključim kameru, prebacujem u selfi režim i naginjem se, hva-tajući naša lica na ekranu. Ali nameštam sve tako da uhvatim i momka iza nas koji slika dve devojke ispred grafita. „Slika...” – govorim joj tiho na uvo pokazujući naš selfi – „sa slikom” – pokazujem tipa iza nas na ekranu koji fotografiše... „slike”. I pokazujem zid sa grafitima ispred kojeg stoje.

Na njenom licu se konačno pojavi osmeh. „Pametno. Hvala.”

I kliknem na sliku, zauvek uhvativši trenutak.

Pre nego što se povučem i oprostim, udišem njen miris, na trenutak se ukočivši, a u sebi se smeškam.

Zaista ćeš me mrzeti, lutko, kad se konačno jednog dana ipak sretnemo i sve ovo povežeš.

Rajen uzima telefon i polako odlazi, osvrćući se preko ramena pre nego što nestane u gomili ljudi.

I već je želim nazad.

Kopam po džepu i vadim telefon pozivajući sestru. Koliko će me mrzeti ako je zamolim da ode po svoje grickalice? Zapravo, još nisam siguran da sam spreman da odem.

Ali kada sam je pozvao ne javlja se.